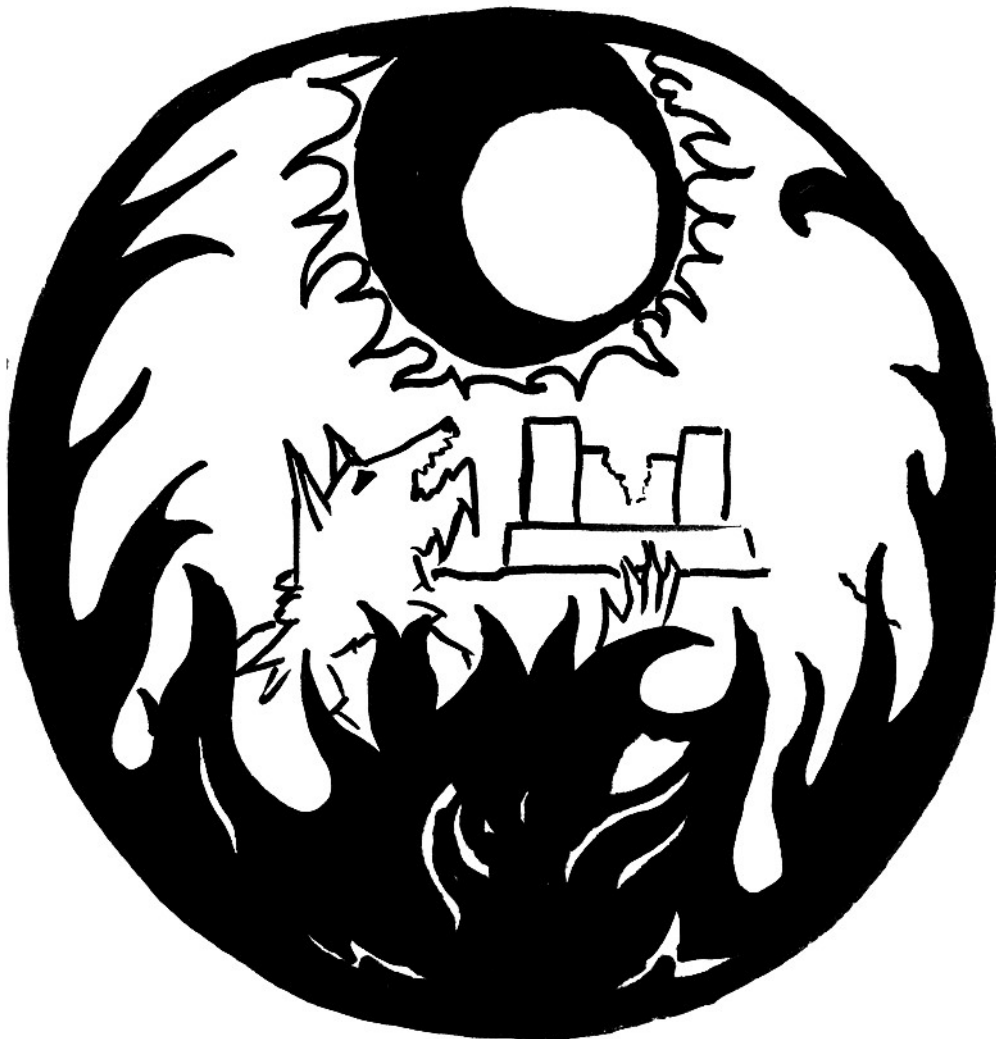

La bèstia negra de riu amunt

d' Azalea Tsunamy

Premis Ziryab de creació musical i literària: narrativa.

I durant tres dies més aparegueren peixos morts a la riera del Segre, als peus de la Suda de Lleida, des d'on es controlava la gran plana. El valí andalusí podia contemplar una taca vermella que s'escampava des de les altes muntanyes del nord fins al mar del sud. I tenia por. Calor i por. Tampoc gosava beure d'aquella aigua. Així doncs, també tenia set. Ja era vell i estava massa cansat per aquests fenòmens nous. Ell ja s'havia enfrontat a altres exèrcits, fossin víkings, cristians, musulmans o familiars seus, però en aquells moments sentia que Déu l'estava abandonant. Volia que els seus fills mantinguessin l'esplendor del seu llegat, des de Còrdova a Barcelona. Així que envià el seu primogènit, Llop, al pla d'Almatà perquè des d'allí alcés una altra fortificació defensiva, prop del riu, però més amunt. Donat que temia que el seus dominis del Nord s'estiguessin perdent sota la naixent amenaça de Guifré el Pilós i altres comtes cristians unificats.

Seguint la riera a contra corrent, Llop exterminava tots i cadascun dels assentaments de cavallers fidels a Jesucrist. La negror de la seva pell, les guspises d'odi dels seus ulls, els seus llavis tallats i les seves dents esgrogueïdes terroritzaven tant cristians com súbdits seus.

Dia rere dia, continuava rajant, d'aigües amunt, aquella rojor sanguinària. Però Llop ja no es creia que era fruit de vessar sang musulmana, sinó dels cadàvers que ell mateix i el seu seguici deixaven al seu pas. I s'escampà el rumor al territori que la milícia de Llop estava maleïda pels dimonis, assedegats de mort, fins al punt de fer sagnar la terra i els rius. Els cristians no volien creure les noves en què un dimoni arrasava la seva llar i que un sarraí inundava el Segre amb la sang dels protegits de Déu. Així que preparaven una contraofensiva contra els musulmans.

D'altra banda, augmentava la calor tal com si la terra es volgués desfer de tots els exèrcits alhora. Llop, el sanguinari, notava com si tothom es volgués desempallegar d'ell i la calor no l'ajudava a calmar-se, es banyava sovint al riu fins que l'anomenaren la bèstia del Segre. Els seus súbdits ja no el podien mirar als ulls, perquè s'horrortzaven i s'agafaven el pit

perquè el sentien cremar dins seu. Un dia dels més calorosos tingué lloc la gran batalla. Els sarraïns comandats per Llop s'enfrontaren a més de mil cristians, inclòs el comte Guifré, un dels més grans enemics, al que orgullosament ferí de mort. Una punyalada i una mossegada maldestra que el feu sagnar fins a morir. *“Sou un monstre i juro per Déu nostre senyor que morireu com un monstre”* maleí el comte, però ja no li quedava energia.

Després de la ràtzia, Llop, veié els fonaments del futur castell de Balaguer, semblant a la Suda d'on venia. Entre la calor i l'olor de sang no sabia si havia tornat a casa i havia matat el seu poble o havia estat matant els cristians enemics. Es creia enverinat per la sang del Segre. Estava marejat com mai, no ajudà que els vents s'arreguessin al seu voltant i li xiuxieguessin *“Per què embruteu aquesta terra, per què la feu sagnar?”*

En els últims moments del dia, Llop arrencà a córrer, tot sol, cap al turó. Anava a quatre grapes per escalar i avançar més de pressa, allí es va repenjar exhaust i tremolós a la paret. Podia veure tots els efectes de la batalla. Arreu aparegueren uns filaments d'una espessa substància vermellosa que s'escampaven per la terra, des de tots els ferits fins a la riera. La sang del Segre era la sang que vessaven tots els cristians i la portava mar enllà perquè descansessin en pau en la mateixa Terra Santa que havia guarit el cos de Jesucrist per tal de ressuscitar el tercer dia. Per fi ho va entendre i va plorar. Perquè ell no podria descansar mai en pau, estava maleït i embogit.

Volia cridar, volia demanar ajuda a Alà, però només un udol va sortir de la seva gola, les seves mans ja no eren mans, eren urpes, i els seus ulls hi veien cada cop més vermell.

Just a la posta de Sol, una llampada verda espurnejà a l'horitzó i Llop feu un crit esglaiador de pur terror. *“Cap Déu et protegirà. Els Déus no tracten amb animals com tu.”* i tots els pèls de Llop es posaren de punta i creixeren i creixeren fins a fer-se una bèstia, entre llop i ós, enorme i negra. Llop ja no era un emir sarraí, ni tan sols un capitost. Era una bèstia que delejava sang. Es va dirigir als pocs cristians que quedaven però quan la sang dels

protegits de la Santa Trinitat van tocar els seus llavis va sentir com la gola li cremava i tot ell s'encenia per dins. De sobte va sentir "*Ja n'hi ha prou!*" i un gran tremolor va fer trontollar les pedres del castell. Una paret es va enderrocar com si es fongués per la calor, a gran velocitat, les pedres fosses atraparen a Llop i l'enfonsaren al riu Segre, sense què l'àrab pogués fer res per sortir-ne.

El seguidors del qui havia estat Llop, va decidir lligar-lo i salvar-lo però la sang cristiana del riu impregnava la bèstia fent-lo cremar en un verdós foc purificador. Llop, en un últim intent per alliberar-se va udolar, però un tro colossal va ofegar el seu crit. Un xàfec ingent va netejar totes les terres de sang i suor. Cadascun dels supervivents, musulmans i cristians resaren als seus Déus i pregaren clemència mentre abandonaven el lloc a marxes forçades.

Però en nits de forta calor continuaven sentint els udols. Els sarraïns s'afanyaren a fer el castell a Balaguer, però el volien utilitzar per empresonar-hi per sempre més el la bèstia negra que estava acabant amb les tropes andalusines. Tots dos exèrcits consideraren sagrada l'aigua del riu perquè els protegia d'aquests terrors ombrívols. I els vents eren portadors miraculosos de la paraula del Senyor. Es diu que si respectes prou la terra i el pròxim, si escoltes el vent en silenci i calma, encara ara, pots sentir l'aigua i el vent enraonar. Els cavallers deien que les oracions al Segre pel pas de Balaguer els prevenien de la mort. Deien que si havies seguit un camí tort, podia ser que una nit sentissis un udol i una ventada se t'endugués Segre enllà.

Tot i l'esforç dels sarraïns per mantenir aquells paratges, les pregàries i la insistència dels cavallers els superava any rere any. I quan els cristians aconseguiren arribar al castell i descansar per fi, el trobaren un paratge formós i esplèndid. Perquè dins d'aquelles roques es sentien protegits i frescos tal com si fossin a la riera del riu.